

1

*Si tu crois fillette que ça va durer toujours,
ce que tu te goures!**

Juliette Gréco, *Si tu t'imagines*

Tara išgirdo spynoje besisukant raktą. Grįžta Viktoras. Ji atsi-
stojo nuo sofos, ant kurios nervingai susigūžusi dvi valandas
laukė grįžtančio vyro vis perkratydama galvoje žodžius, ku-
riuos ketino pasakyti. Ruošėsi šiam pokalbiui visą pusdienį.
Kruopščiai pasidažė, susišukavo, apsirengė, puikiai žinoda-
ma, kaip išryškinti savo pranašumus ir atrodyti kuo patrau-
kliau. Laikas ištirpdyti tą ledinį abejingumą, kuris kaustė jų
santuoką mėnesių mėnesius, o gal jau ir metų metus. Tara ap-
sisprendė: jie nebegali toliau taip gyventi. Jie turi pasikalbėti.
Iškelti skaudulius, išsakyti, kas nutylėta, kas slapčia nuodija jų
kasdienybę. Laikas jų meilei suteikti antrą šansą. Tikrą antrą
šansą. Jie juk yra Tara Buvjė ir Viktoras Voltas. Ne bet kas. Jau
daugiau nei dešimtmetį jie – legendinė pora, kuriai pavydima,
kuria taip žavimasi. Visa Paryžiaus grietinėlė į juos lygiuojasi.
Prodiuseris ir jo mūza.

---

* Mergaičiuke, jei manai, kad tai truks amžinai, tu klysti! (Čia ir toliau –
vert. past.)

Taros dėmesys iš baimės paaštrėjęs: ji iš svetainės girdi, kaip prieškambario durys atsidaro, o paskui užsidaro. Ilgo koridoriaus baltomis granito grindimis gale ji regi savo vyro judesius. Jis padeda raktus ant lakuoto medžio staliuko, pasikabina paltą, nerūpestingai numeta odinį lagaminėlį. O tada pasitikinčio vyro žingsniai einant į svetainę suskamba atsimušdami į granitą. Jis tuoj bus čia.

Tara žiūri į pakabintą virš židinio nuotrauką. Iš milžiniško rėmo aukštumų jai šypsosi dvi būtybės nugalėtojų žvilgsniais: Viktoras ir ji, įamžinti prieš dešimt metų vieno madingiausių to laiko sostinės fotografų. Jie atrodo tokie išdidūs, pasiryžę parklupdyti pasaulį sau po kojomis, paversti jį džiugiai jiems tarnaujančiu vergu. Ši nuotrauka negali meluoti. Tara turi rasti būdą, kaip tą iš nuotraukos sklindančią galią vėl paversti tikrove.

Viktoras ateina. Jo žmona atstato krūtinę, pakelia smakrą. Mesteli paskutinį žvilgsnį į veidrodį virš milžiniško televizoriaus ekrano. Jos juodi plaukai, susukti į griežtą kuodelį, išryškina juodu pieštuku apvestas tamsias akis ir avietine spalva padažytas lūpas. Aptemptos kelnės ir kreminė palaidinukė pabrėžia jos nepriekaištingos figūros linijas. Ji žino esanti graži. Kaip ir visada buvo, nepaisant metų. Būti gražiai, galima sakyti, svarbiausias jos darbas. Ir jis nuostabiai jai sekasi. Beje, grožis jai buvo labai svarbus, jis jai padės šį vakarą, bus pagrindinis koziris laimint kovą ir susigrąžinant laiko išdildytus santuokos kerus.

Viktoras Voltas įėjo į kambarį. Ir erdvė iš karto jo prisipildė. Jis, nepaisant pastaraisiais metais susikaupusių riebiųjų, vis dar išliko toks pat vyriškas ir charizmatiškas, koks buvo trisdešimties. Jo mėlynos akys įsmigo į Tarą. Ji buvo numaçiusi prabilti pirma, bet nespėjo pasinaudoti šia laisve.

– Gerai, kad esi čia. Turime rimtai pasikalbėti.

Paskutiniai žodžiai Tarai sukėlė truputį nerimo. Viktoras stačia galva pradėjo puolimą. Tarai būtų labiau patikęs pasisveikinimas ar švelnus bučinys, kaip įprasta paprastiems žmonėms. Kad nuslėptų jaudulį, Tara atsisėdo ant sofos ir tiesia nugara atsirėmė į metalo pilkšvumo pagalvėles.

– Žinoma, Viktorai, – ištarė. – Klausau tavęs.

Jis priėjo prie masyvaus Filipino Starko stalo ir į jį atsirėmė. Tada prabilo. Jo balsas buvo be lašelio agresyvumo, tvirtas ir ramus, beveik švelnus. Tačiau jo žodžiai susmigo į Tarą kaip adatų smaigaliai.

– Daug mažčiau, Tara. Nebegalime taip toliau gyventi. Bent jau *aš* negaliu.

Tada jis šiek tiek patylėjo ir lengvai įkvėpė. Tara buvo šimtus kartų mačiusi jį taip elgiantis su partneriais, kai per sunkias derybas bandydavo gauti sau palankias sąlygas.

– Prašysiu skyrybų. Norėjau, kad žinotum. Myliu Šerę. Myliu išties. Iš pradžių maniau, kad čia tik eilinis įsimylėjimas. Kaip ir kiti. Na, ne ką rimtesnis už kitus. Bet šįkart kitaip. Myliu ją. Noriu būti su ja.

Apstulbusi ir sustingusi Tara klausė vyro žodžių, tarsi jai būtų girdomos arseniko dozės. Ji nė nenujautė tokios katastrofos. O turėjo. Visa tos mergšės Šerės esybė bylojo apie klasą, dviveidiškumą, tvirtą ambiciją. Reikėjo šios merginos, šios bjaurybės blondinės saugotis kaip maro, neleisti jai prisirišti, bet Tara kaip kokia naivuolė nebuvo pakankamai atsargi. Ji manė, kad nieko ypatingo, kaip ir su kitomis, neįvyks: greitai pasibaigianti trumputė idilė. Dabar tenka mokėti už tokį naivumą.

– Turiu pasakyti dar vieną dalyką, – nuo *Armani* kostiumo atlapo valydamas nematomas dulkes toliau kalbėjo Viktoras: – Apie laidą. Nusprendžiau padovanoti Šerei *MyBeauty*.

Šiaip ar taip, jei skirsimės, nebėra jokios prasmės, kad ją vestum tu. Be to, Šerė suteiks kanalui naujumo.

– Išmeti mane? Ką, Viktorai? Išmeti iš laidos, kurią vedu dešimt metų, kad padovanotum ją laidos stažuotojai, įdarbintai prieš pusmetį? – šiaip ne taip išskiemeno Tara.

– Man nepatinka žodis „išmesti“. Verčiau sakyti, kad nuo rugsėjo laidoje „numačiau pasikeitimų“. Manau, taip bus geriausia. Visiems.

Tara atsistojo. Sukaustyta tylos priėjo prie lango. Už lango, apačioje, žiūrėjo į Fošo aveniu, kurioje švelniai geso birželio popietė, į aveniu, neįtariai kartais už šių prabangių daugiabučių sienų vykstančioms dramoms.

Be kaustančio šoko, Tara dar jautė gilų liūdesį ir stiprų pyktį. Iškart juos užgniaužė. Ji tikrai nesižemins, rodydama Viktorui, kad jis ją sužeidė. Vis dar sustingusi toliau stebėjo už lango tekantį Paryžiaus gyvenimą, savo sutuoktiniui leisdama gėrėtis tik savo negailestingai tiesia nugara. Po ilgų sekundžių jis nekantriai atsiduso ir pasitraukė nuo stalo.

– Nieko nesakai, – suniurzgė.

– Neturiu ką pasakyti.

Ji pagaliau atsisuko. Veidrodyje pastebėjo savo žibančias akis, du švytinčius ovalus. Griežta, įsitempusi, ji jautė žvėrišką įsiūtį, bet visa valios jėga laikė savyje. Ji nerodys savo nagų ir ilčių. Susivaldymas – pati didžiausia galia. Šitą ji visada žinojo.

– Po velnių, Tara, sakyk ką nors! – neištvėrė Viktoras. – Toks įspūdis, kad ir ką sakyčiau, tavęs tai neįaudina. Aprėk mane, skelk antausį, suduok, tik nežiūrėk tokia bejausme mina.

– Sutinku su skyrybomis, – tėsė ji vyrui, netrukus jau buvusiam, į veidą. – Bet įspėju, kad neišsiseksi, nebus jų bendru sutarimu. Šios skyrybos bus dėl tavo kaltės.

– Galim apie tai pasikalbėti, jei sutinki, – pabandė jis. – Pabandykim pasiekti optimalų susitarimą, kad būtų kuo mažiau žalos, pažiūrėkim, kaip galėtume pasiekti...

– Viskas ir taip aišku, – nukirto ji.

Tyčia nusukusi nuo jo akis ir palikusi už nugaros, Tara patraukė koridoriumi.

– Kur eini? – sušuko jis.

– Lauk!

Palikusi mobilųjį ant prieškambario staliuko, kad niekas negalėtų su ja susisiekti per ateinančią valandą, Tara pagriebė juodą paltą ir rankinę. Išėjo į laiptinę. Ir sausas durų trinktelėjimas buvo vienintelis *requiem* nukautoms Taros viltims ir Voltų santuokai.

Lauke Tara giliai įkvėpė aveniu dosniai dovanoto deguonies. Ji stovėjo pasitempusi, kaip buvo išmokusi baleto pamokose. Ties mentikauliais jautė storą aukštų savo daugiabučio durų stiklą. O tada pajuto, kad nenori nei sąstingio, nei tylos. Užsidėjo ant nosies juodus *Gucci* akinius, kad būtų kuo mažiau atpažįstama, ir patraukė aveniu link Žvaigždės aikštės. Automobilai, eismas, žmonės – štai ko jai norėjosi. Išnykti minioje, triukšme, chaose. Nuklysti toli nuo gražiojo buto, tokio prašmatnaus, tokio erdvaus, tokio tuščio, bedžiaugsmio. Kol kas reikėjo negalvoti, neapsisukti, tiesiog eiti. Eiti, kol pasieks kokį laikiną prieglobstį. Nuraminti venose kaukiančias sirenas.

Kiekvieną kartą pajutusi, kad gali palūžti, Tara paspartindavo žingsnį. Negalvoti. Nesustoti.

Toliau eiti į priekį. Ji užgniaužė visus jausmus, kurie galėjo ją apimti po ką tik išgyvento pokalbio. Ne laikas jausti.

Tai vienur, tai kitur kelių praeivių žvilgsniai užtruko ties jos veidu, jie greičiausiai sudvejojo, ar ši niūri moteris yra ta

pati, kuri šypsodamasi ir džiugi veda *MyBeauty* laidą. Laimei, niekas nedrįso prieiti ir pasitikslinti.

Pasiekusi Triumfo arką, nulėkė Eliziejaus Laukais. Kaip automas pasiekė Marbefo gatvę. Čia užsuko į arbatinę, kurioje buvo dažna viešnia. Jai reikėjo ko nors išgerti, kad atsigautų. Ko nors karšto ir stipraus. Užsisakė airiškos kavos. Sėdėdama prie stalo ir delnuose spausdama puodelį, leido akims klajoti, stebėti žmones aplink. Čia buvo jauna rausvaplaukė mergina su vyresnio amžiaus moterimi, apsimituriavusia įvairiaspalviu šaliku. Greičiausiai dukra ir mama. Dar sėdėjo pora – abu šviesiaplaukiai, tarsi dvi saulės. Ir moteris, sėdinti viena ir rašanti, sulindusi į sąsiuvinį, kurį pildė juodomis eilutėmis. Visi jie atrodė ramūs, patenkinti būdami čia ir dabar, net džiugūs. Tara žiūrėjo į juos: jie atrodė ramiai įsitvirtinę savo gyvenimuose, o josios gyvenimui ką tik buvo pasirašytas mirties nuosprendis. Ji pavydėjo toms ramioms sieloms. Nė vienas jų, beje, neatkreipė į ją dėmesio ir neatrodė atpažinęs. Ir tai jai visai tiko.

Ji tikėjosi, kad gali sau ir Viktorui suteikti antrą šansą. Ta mintis persekiojo ją visą dieną. Pastarosiomis savaitėmis moteris įtikino save, kad jiems turi pavykti viską ištaisyti, viską pradėti iš naujo. Dėl visko, ką jie sukūrė. Dėl laidos. Dėl jų meilės. Na ir kvaila ji buvo! Kvailių kvailė! Jis per tą laiką kurpė planą, kaip jos atsikratyti. Jų planetos šviesmečiais nutolusios viena nuo kitos, o ji nepamatė, kada viskas nutrūko.

Nors visai neseniai, per jos gimtadienį, kai kurie ženklai jau rodė, kad ne viskas gerai. Savo keturiasdešimtąjį gimtadienį ji atšventė prieš kelias savaites. Nors „atšventė“ kiek per skambus žodis. Tą vakarą po ilgos sekinančios filmavimo dienos ji tik greitomis išgėrė taurę šampano su *MyBeauty* komanda, o tada grįžo namo ruošti rytdienos laidos. Viktoras, užtrukęs verslo vakarieneje, atsiuntė jai gėlių. Neatvyko,

nepaskambino. Tiesiog atsiuntė geltonų narcizų puokštę. Tai buvo ženklas. Ir dabar Tara suvokė viską, ką šis atsainus veiktas atskleidė apie jų santykius.

Ji norėjo gyventi būdama tikra – dabar aišku, jog vylėsi be reikalo, – kad jų pora yra amžina. Taip, jie pasipykdavo, per retai matydavosi, buvo paskendę darbuose; taip, Viktoras turėjo meilūžių, o Tara gana dažnai jausdavosi nusivylusi jų santuoka. Bet įsikibusi minties, kad jų santuokinis pažadas niekada negali būti sulaužytas, įtikino save, jog tai nesvarbu. Juk gyvenimas – ne kokias pasaka. Jai buvo svarbu tik įsipareigojimas vienas kitam, kurį jie prisiėmė. Įsipareigojimas visam laikui ir asmeniniame, ir profesiniame gyvenime. Ji buvo jo mūza ir ketino ja likti.

Tačiau šį vakarą Tara suprato, kad ji vienintelė šitaip viską įsivaizdavo. O Viktoras be jokių skrupulų leido eilinei fantazijos jo link stumteliai pupytei užgrobti savo širdį.

Kas dabar bus? Tara praeitą savaitę įrašė paskutinę sezono laidą. Vadinasi, tai bus paskutinė jos laida. Naujajame sezone jos vietą užims Šerė. Viktoras net nepaliko jai galimybės atsiveikinti su žiūrovais. Ji lipa nuo scenos be plovimų. Gali būti, kad žiniasklaida suteiks jai progą pasisakyti, paaiškinti, kodėl nebeves laidos. Bet ji neįsivaizdavo savęs štai taip kerštaujančios. Būtų išties per žema. Ir taip jau viskas gana patetiška: keturiasdešimties būti paliktai ir atleistai kaip kokias valkatai.

Po visų šių katastrofiškų išvadų Tara nusprendė elgtis kaip įprastai: atsikratyti skausmingų minčių atidedant jas kitam kartui ir tikintis, kad jos iki to kito karto sugebės pačios save sunaikinti.

Po daugybės minučių viskis padėjo Tarai galiausiai nuraminti įsiaudrinusius nervus ir net įžiebtai mažutes vilties liepsneles.

Gal ne viskas taip juoda. Juk turi būti būdas atsikovoti Viktorą. Taip pat neprarasti laidos, kurios neginčijama žvaigžde ji buvo jau dešimt metų. Juk jos dėka Viktoras, laidos prodiuseris, uždirbo pasakiškas sumas. Jos dėka *MyBeauty* tapo viena populiariausių ją transliuojančios kabelinės televizijos laidų. Po velnių, ji juk Tara Volt! Ji – moteris, kuri puikavosi ant žurnalų viršelių, ji grožio pasaulio Ana Vintur, ja žavimasi, ji yra pripažinta, jos prisibijoma. Juk vargšiukė Šerė negali būti tas akmenėlis, kuris taip lengvai nuvers ją nuo sosto. Ji pasirengusi kovoti. Ji įtikins Viktorą, kad jis klysta. Ji jam įrodys, kad juodu yra nenugalimi, jei liks gyventi kartu, kad jokia blondinė neverta priesaikos laužymo ir kad taip pasielgti būtų beprotybė. Atsiribodama nuo bet kokios kitos minties, ji kar-tojo, kad viskas bus gerai, kad viskas susitvarkys, kad kitaip būti negali.

Kai pasuko į Fošo aveniu, jau buvo praėję daug laiko ir su-temę. Jos žingsniai buvo ramesni, ne tokie kapoti. Ji grįš namo. Pakalbės su Viktoru. Ir pasakys jam. Ką tiksliai – dar nežino-jo. Bet ką nors pabandys. Nors toks bandymas aplamdys jos išdidumą, nors ji jautė pragarišką baimę vien nuo minties apie viską, ką praras, jei šis bandymas nepavyks.

Priėjusi namo duris pakėlė akis į buto langus. Nesimatė jokios šviesos – tik languose įrėmintą tamsa. Viktoro nebuvo namie. Ji pasijuto stipriai nusivylusi. Tikriausiai išvažiavo į biurą dirbti. Arba jis pas... Tara iškart nustūmė šią mintį ir ėmė ran-kinėje ieškoti raktų. Nieko tokio, jeigu jo nėra namie. Ji jam paskambins ir pasakys, kad nori pasikalbėti, štai ir viskas. Jis grįš ir tada... tada pažiūrėsime.

Radusi raktus ji priėjo prie masyvių durų ir jau ketino eiti vidun. O tada priešais išdygo vyriškis su skustuvo geležte.